

SØNDAG D. 15. MARTS 2009. (3. søndag i fasten)

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Romerbrevet kap. 8 v. 14-15

Epistel-læsning: Efeserrbevet kap. 5,1-9

PRÆDIKENTEKST: **LUKASEVANGELIET KAP. 11 V. 14-23.**

Udgangslæsning: Romerbrevet kap. 8 v. 38-39

Med evangelieteksten i dag bevæger vi os direkte ind i et minefelt.

Medierne har over nogen tid haft ganske meget bevågenhed rettet mod et par fanatiske danske sekter af kristen rod, som bl. a. beflitter sig med at uddrive dæmoner - det kan være af syge, eller af teenagere i bevægelsen, som ganske naturligt gør oprør mod deres forældre. Resultatet er ofte, at disse mennesker bliver frustrerede, ulykkelige eller direkte psykisk syge.

For fornuftige mennesker - kristne eller ikke-kristne - er det ikke svært at se, hvor det dæmoniske rører på sig i det spil.

Minefeltet består i, at uvidende mennesker omkring os frikirkekristne med sære navne (baptister o. a.), slår alt, hvad der ikke hedder Folkekirken, sammen i én pulje og siger: Sådan er de - sådan er I.

Nu er det ikke dæmonerne, vi skal beskæftige os med i dag, men lad os lige for en ordens skyld runde det af.

At det dæmoniske findes i vor verden, behøver ingen at være i tvivl om. Det, der i disse måneder udspiller sig f. eks. på Nørrebro i København eller - uden sammenligning iøvrigt - i

Dafurprovinsen i Somalia, er vel vidnesbyrd nok om det.

Hvis vi tog en jordomrejse for at udforske det dæmoniske, så tror jeg, vi ville se, at det tager form og skikkelse efter den kultur, den livsforståelse, det verdensbillede, hvori det udfolder sig.

Det gælder også, hvis vi tager en tilsvarende rejse i tid gennem historien. Og hvis man tager en antik livsforståelse, hvor sygdomme tilskrives personificerede dæmoner, som indplaceres i et ret veldefineret hieraki, og placerer den livsforståelse i vor kultur i dag - så laver man ulykker på mennesker og bliver måske selv håndlanger for det dæmoniske, som også findes i vor moderne kultur, men i anden skikkelse.

Det gælder også, selv om den livsforståelse og dette dæmonhieraki er nok så selvfølgelig og klart beskrevet i Bibelen - bl. a. af evangelisten og lægen Lukas. Det store spring fra Lukas og hans samtid og til os i dag skyldes hverken, at de dengang var dumme eller uvidende eller naive, eller at vi i dag er vantro og selvkloge. Det skyldes blot, at sådan så verden og livet altså ud for deres øjne dengang - sådan kunne de sætte ord og navn på det, de så, og det måtte de forholde sig til og handle på - både lægen Lukas og mennesket Jesus af Nazaret. Og de handlede viist og kærligt i deres verden.

I dag ser vi verden og livet anderledes - vi véd noget, de ikke vidste (og har måske tabt noget, de vidste dengang) - og det må vi forholde os til. Men det er langt fra altid, at vi i dag handler viist og kærligt.

Nok om dæmoner for denne gang - de er ikke værd at bruge tid på i en gudstjeneste.

Der er noget ganske andet, der er langt mere interessant i teksten i dag. Noget, der kan hjælpe os til at færdes trygt i de minefelter, vi undertiden pludselig kan befinde os i. Og for at finde det, skal vi rette fokus mod Jesus.

Han var nemlig her også ramlet ind i et minefelt (selv om landminerne ikke var opfundet endnu.)

Det var sprængfarligt at give sig i lag med dæmonerne - at tage magt over dem og drive dem ud. Folk *undrede sig*, står der. Og en undren er jo et spørgsmål, der endnu ikke har fundet et klart svar. Nogle så sikkert denne dæmonuddrivelse eller helbredelse som et Guds under. Men andre konkluderer, at han må stå i ledtog med de onde ånders fyrste for at kunne tage magt over dæmonerne.

De kræver et tegn fra himlen, som bevis for, at Jesus er den, han selv giver sig ud for -
helbredelsen i sig selv var ikke nok.

Jesus står over for en ny version af den samme fristelse, som fristeren mødte ham med i ørkenen
(for et par søndage side havde vi fat i den beretning): "Hvis du er Guds Søn, så kast dig ud fra
helligdommens tinde, for Gud har i Skriften lovet, at han vil bære dig." (Matt. 4,5ff)

Dér var det tvivlen, der blev sået i Jesu hjerte, og fristelsen til at gøre noget spektakulært for at
modbevise tvivlen.

Her er det benægtelsen - eller et totalt fordrejet billede af ham, han bliver præsenteret for,
sammen med kravet om et tegn fra himlen som modbevis.

Jesus går ikke så meget som en tålængde ind på den vej, hvor han skal bevise noget som helst.
Havde han gjort det, så havde han også spillet med på den mulighed, at de havde ret. Han
forsvarer ikke engang sig selv. Måske hører vi umiddelbart hans svar sådan, at han forsvarer sig,
men det gør han faktisk ikke. Han gør dem klart, hvad det er for noget vrøvl, de står og siger - og
så må de selv drage konklusionen.

"Et rige, der er i splid med sig selv, kan ikke bestå." Det er klar, universel logik - og det gælder,
hvad enten det er Satans rige, Beelsebuls fyrstendømme, Guds rige eller en menighed - eller et
menneskehjertes rige.

Og i stedet for at slå sine modstandere tilbage, så åbner han en dør for dem: "Men hvis det er ved
Guds finger, at jeg driver dæmonerne ud, så er Guds rige jo kommet til jer." Det er jo denne
ufattelige kærlighed, som vi gang på gang ser Jesus udvise over for dem, der møder ham som
fjender - størst og stærkest dér, hvor han beder om tilgivelse for dem, der korsfæster ham.
Og så stiller han dem over for et valg: "Den, der ikke er med mig, er imod mig, og den, der ikke
samlers med mig, spreder."

Det vi ser hos Jesus her, som bærer ham igennem en kritisk situation, så den ikke en gang får lov
at blive til en krise for ham selv. og også kan hjælpe os, når vi nu og da befinder os i et minefelt -
det er der et ord for, som ikke står i teksten, men som alligevel sprang mig i øjnene, da jeg
derhjemme læste teksten: **Integritet**.

Det er et fremmedord, som vi nok ikke har ét enkelt ord for på rigtig dansk. For hvis man slår
ordet op, så kan man finde mange lange forklaringer på det. Men essensen af disse mange lange
forklaringer er: Integritet er dette, at en person hviler i sin identitet.

Det er noget ganske andet en tidens individualistiske selvhævdelse, som ofte er en forskansning
mod at se sig selv i øjnene, eller mod at afsløre sig selv for andre.

Jesus udviser høj integritet. Han ved, hvem han er, og det er urokkeligt for ham. For det er sagt
ham af Guds egen mund, da han blev døbt: "Du er min elskede Søn, i dig har jeg velbehag."

Derfor kan han stå for fristerens anslag i ørkenen.

Derfor behøver han ikke at forsvare sig mod verbale angreb fra fjender, men kan i stedet vise
dem Guds åbne favn.

Derfor kan han i dyb menneskelig angst i Getsemane bede: "Ske ikke min, men din vilje."

Derfor kan han bede om tilgivelse for sine bødler.

Derfor står han op af graven påskemorgen.

Han ved, hvem han er: Guds elskede Søn - og det kan ingen og intet rokke ved, uanset hvilket
minefelt han går i.

Det er fastetid. En tid, hvor vi udfordres til at bruge tid til i bøn, i bibellæsning, i eftertanke og
meditation at se ind i denne personlighed - Jesus af Nazaret, Guds Søn - fordi vi selv er kaldet til
at følge ham i den verden og den tid, vi lever i, hvor vi gang på gang oplever, at når vi gør det, så
ramler også vi ind i minefelter af mange slags.

Når vi har talt om den færd i efterfølgelse af Jesus - det vidnesbyrd, vi er kaldet til at bære med os - den kærlighed, vi er kaldet til at bære med os - så har vi ofte brugt ordet "troværdighed", "at være troværdige".

Også det er et godt og vigtigt ord. Tro-værdighed.

Denne værdighed til at blive troet udspringer fra dybet af et menneskes integritet.

Integritet er under alle forhold og omstændigheder at hvile i sin identitet.

Vor identitet finder vi ikke i os selv. Det er det, der er den ulykkelige misforståelse i tidens udbredte individualisme.

Identitet gives os i et samspil med andre personer.

Vi, der kalder os kristne, som ønsker at følge Jesus - har fået lov at kalde os Guds børn, vi må søge vor identitet i samspillet med Gud, vor himmelske Far, samspillet med hans Søn Jesus, vor bror og frelser, samspillet med Gud i hans hellige Ånd. Og derfor også i samspillet med hinanden som Guds børn.

Derfor er fastetidens fordybelse i Jesu person faktisk ganske vigtig. Også at vi deler med hinanden, hvad vi dér ser. For der ser vi, hvad det betyder, at Gud engang, da vi hver især stod i dåben, sagde om os og til os: Du er mit elskede barn.

Det er min bøn og mit håb, at visheden om den identitet, må vokse i mit hjerte, i vore hjerter, i vort fællesskab, i vore ord, vore handlinger, i vor færd - til en dyb og høj integritet. Ikke kun for at vi skal kunne færdes trygt i tilværelsens uundgåelige minifelter, men fordi sådan bæres vidnesbyrdet om Guds grænseløse kærlighed troværdigt ud i den verden, Gud elsker.

Amen.